

καὶ περιγράφων τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰ ἦθη τῶν κληρικῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων εἶχε ζήσει, καὶ τῶν ὁποίων ἦτο ἀκριβῆς γνώστης. Ἐδημοσίευσεν δὲ πρῶτον τὸ 1862 τὸ μυθιστόρημα «Κουρβεζόν» καὶ μετὰ ἐν ἔτος τὸν «Ἰούλιον Σαβινιάκ» ὑπὸ τὸν περιληπτικὸν τίτλον «Σκηναί ἐκ τοῦ βίου τῶν κληρικῶν». Τὸ πρῶτον ἀνέδειξεν αὐτὸν συγγραφεὴ πολλοῦ λόγου ἄξιον, ἐπηνέθη ὑπὸ τοῦ Σαινμπεύ, καὶ ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ὁ ἦρωσ τοῦ πρώτου αὐτοῦ μυθιστορήματος, ὁ ἀββᾶς Κουρβεζόν εἶνε ἅγιος ἄνθρωπος, σπαταλῶν ὅσα χρήματα περιέρχονται εἰς χεῖρας τοῦ πρὸς ἔργα φιλανθρωπικὰ καὶ χριστιανικά. Κατέφαγεν οὕτω καὶ τὴν μητρικὴν του περιουσίαν, περιήλθε δὲ εἰς τοιαύτην ἀπορίαν χρημάτων ὥστε ὁ ἀρμόδιος ἐπίσκοπος διὰ νὰ μὴ ἔχη πλέον τί νὰ ἐξοδεύῃ, τὸν ἀπέστειλεν εἰς μακρυνόν τι ὄρεινόν καὶ πτωχικὸν χωρίον. Μόλις ἐβραβεύθη εἰς αὐτὸ μετὰ τῆς μητρὸς του, ἐφρόντισε κατὰ πρῶτον νὰ περισυλλέξῃ εἰς τὸ πρεσβυτέριον μίαν πτωχὴν καὶ πολλὰ παιδιά ἄπορα. Ἀλλ' ἔτυχε νὰ ἔχη γειτόνισσαν τὴν Σεβεραγκέττην, κόρην εὐσεβῆ, ὄρφανὴν καὶ πλουσίαν, ἣ ὁποία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς της ἤρχισε νὰ δίδῃ γενναίως χρηματικὰς παραχὰς εἰς τὸν ἐφημέριον. Ἐκεῖνος ἐπαναλαμβάνει τὴν σειράν τῶν διακοπέντων προσφιλῶν ὄνειρων του καὶ ὄνειροπολεῖ τὴν σύστασιν σχολείων καταπεθεῖ δὲ τὴν κόρην νὰ προσέλθῃ ἀρωγός. Ἀλλ' αὕτη εἶχε δύο ἐραστὰς χωρικούς, περὶ πολλοῦ ποιουμένους τὴν γειρά της καὶ τὰ χρήματά της. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ ἀπαλλαγθῇ τοῦ ἀνιζήλου, τὸν δολοφονεῖ· μυρισθεὶς δὲ ὅτι τὰ χρήματα τῆς ὠραίας του μετηγγίζοντο εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἀββᾶ, ἐνεδρεύει νύκτα τινὰ καὶ ἐπιπίπτει καὶ κατὰ τοῦ ἱερέως ὁ κακοῦργος ἄλλ' ὁ πτωχὸς ἱερεὺς βώμαλέος, ἀμύνεται καὶ φονεύει ἐν τῇ πάλῃ τὸν κακοῦργον. Ἀλλ' ἡμέρας τινὰς μόνον ἐπιζῆ μετὰ τὸ φοβερὸν συμβᾶν καὶ ἀποθνήσκει ἐνῶ προσήρχετο διὰ νὰ λειτουργήσῃ.

Τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐπηνέθη ἡ χάρις καὶ ἡ δύναμις· τὰς ἐν αὐτῷ βιαίας καὶ ἀγρίας σκηναὶ διαδέχονται ἐν ἀντιθέσει σκηναὶ ἐξαισιῶς ἀπλαῖ καὶ γλυκεῖαι. Περὶ τὰ εἰκοσι μυθιστορήματα συνέγραψεν ὁ Φάβρ, ἐν οἷς «ὁ θεὸς μου Σελεστέν», ὁ «ἀββᾶς Τιγρᾶν» καὶ ἄλλα. Εἰς πάντα ἀνεδείχθη ἔξοχος εἰκονογράφος ἡθῶν καὶ χαρακτήρων κληρικῶν, μοναδικὴν οὕτω θέσιν κατέχων ἐν τῇ γαλλικῇ λογοτεχνίᾳ. Αἱ ἱστορίαι του δυνατὸν νὰ εἶνε σχοινοτενεῖς, περίπλοκοι καὶ ταυτολόγοι, ἀλλ' εἶνε πλήρεις κινήσεως καὶ μεγαλείου. Τὸ ὄρος του βαίνει ἐπιπόνως, εἶνε βαρὺ, ἐξεζητημένον, ἀρέσκειται εἰς ὑπερβολὰς, ἀλλ' ἐν ταῦτῳ καὶ εὐπαγές, εὐρωστον, οὐσιαστικὸν καὶ γραφικόν. Τὸ κυριαρχοῦν στοιχεῖον ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ εἶνε ἡ δύναμις.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ὑπὸ Ἐρρ. Μύργερ, κατὰ μετάφ. Ε.Δ. Ροῖδου

ΤΟ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

— Κυρία μου, εἶπεν ὁ Οὐλρίχος πρὸς τὴν γειτόνισσαν, καλὸν θὰ ἦτο νὰ πάρετε ἀπ' ἐδῶ τὴν δυστυχῆ ταύτην νέαν. Τὸ θέαμα τοῦτο τὴν σκοτώνει.

— Αὐτὸ τῆς ἔλεγα καὶ ἐγώ, ἀγαπητέ μου κύριε, ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Ζητήσατε τοῦλάχιστον νὰ μάθετε ἀπὸ αὐτὴν τὸ ὄνομα τῶν συγγενῶν της καὶ φίλων διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσετε.

— Φοβοῦμαι ὅτι ἡ δυστυχισμένη δὲν ἔχει κἀνένα, ἀπεκρίθη ἡ γειτόνισσα προσπαθοῦσα νὰ ἐγείρῃ τὴν ὄφρανήν. Αὕτη ἤνοιξεν ἐπὶ τέλους τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ὁποίους ἐταπεινώσεν ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ξένου, ψιθυρίζουσα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις, ἔπειτα ἔπεσε καὶ πάλιν εἰς τὰ γόνατα ὀδυρομένη.

— Ἦσύχασε, κόρη μου, εἶπεν ἡ γειτόνισσα. Τὰ κλάματα δὲν ὠφελοῦν. Ὅλοι θ' ἀποθάνωμεν. Ἐπειτα δὲν ἔχασες καὶ μετὰ πρᾶγμα. Ἡ μακαρίτισσα δὲν ἦτο διόλου ἀξιαγάπητη· κακιά, παράξενη, Ἰσοδεύτρια. Δὲν ἤμποροῦσε κάνεις νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Ἀρώτησε τοὺς γείτονας νὰ ἰδῆς τί θὰ σὲ ποῦν.

— Τί εἶναι αὐτὰ τὰ λόγια, εἶπεν ὁ Οὐλρίχος κυττάζων αὐστηρῶς τὴν κακόγλωσσον παρηγορήτριαν.

— Τῆς λέγω τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, κύριε, τί κακὴ γυναικίκα ἦτον ἡ γραῖα Δουράνδου καὶ πόσον ἐβασάνισε τὴν δυστυχισμένην αὐτὴν Ροζίναν, ὅπου ἔχει ἀγγέλου ὑπομονήν. Τὴν ἔδερνε καθ' ἡμέραν καὶ τῆς ἔπερνε ὅλα ὅσα ἐκερδίζε διὰ νὰ μετᾶ με βώμια καὶ ροσόλια, ποῦ τὴν ἔφεραν μίαν ὥραν ἀρχήτερα ἐκεῖ ποῦ κείτεται, καθὼς τῆς τὸ ἐπρόλεγον ὁ γιατρός. Διὰ τοῦτο λέγω καὶ ἐγώ ὅτι δὲν ἀξίζει νὰ τὴν κλαίωμεν. Ὁ θάνατός της εἶναι ξεφόρτωμα. . .

— Σιωπή, κυρία, ἔκραξεν ὁ Οὐλρίχος. Οἱ λό-